

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către organizația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA ASITO c. MOLDOVEI (Nr. 2)

(Cererea nr. 39818/06)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

13 martie 2012

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Asito c. Moldovei (nr. 2),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), în Camera compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ján Šikuta,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 14 februarie 2012 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 39818/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către QBE Asito S.A. („compania reclamantă”), la 15 septembrie 2006.

1. Compania reclamantă a fost reprezentată de către dl E. Șlopac. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

2. Compania reclamantă s-a plâns de încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a pretins încălcarea dreptului său la protecția proprietății. De asemenea, aceasta a pretins că nu a dispus de un remediu eficient.

3. La 2 iunie 2009, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 1 al Convenției).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

4. Compania reclamantă este o companie privată de asigurări înregistrată în Republica Moldova.

5. La 7 mai 1999, compania reclamantă a semnat un contract de asigurare cu compania C. Acest contract prevedea asigurarea bunurilor care urmau să fie transportate în Federația Rusă.

6. La 9 mai 1999, bunurile transportate au fost furate în Ucraina. La 27 iulie 1999, compania C. a primit despăgubiri de asigurare de la banca M., care ulterior a instituit proceduri judiciare împotriva companiei reclamante. Banca a solicitat instanței să oblige compania reclamantă să-i plătească 901,853 lei moldovenești (MDL) cu titlu de despăgubiri de asigurare, prejudiciul material, precum și costuri și cheltuielile.

7. Printr-o decizie irevocabilă din 14 iulie 2005, Curtea Supremă de Justiție a obligat compania reclamantă să plătească băncii suma de MDL 882,558 cu titlu de prejudiciu material (MDL 730,000 pentru despăgubiri de asigurare și MDL 152,588 pentru venitul ratat). Instanța de asemenea a obligat compania reclamantă să plătească băncii suma de MDL 40,584 pentru cheltuieli de judecată. Alte pretenții cu titlu de costuri și cheltuieli nu au fost formulate de către banca M. la această etapă sau la etapa anterioară a procesului.

9. La 4 august 2005, banca a depus o cerere la Curtea Supremă de Justiție, în baza articolului 249 al Codului de procedură civilă, solicitând modificarea deciziei irevocabile din 14 iulie 2005. Banca a motivat cererea sa prin faptul că în decizia sa din 14 iulie 2005, Curtea Supremă de Justiție a acordat în mod eronat lui M. doar suma de MDL 882,588, având în vedere că suma inițial solicitată a fost de MDL 901,853. Cu această ocazie, nu au fost formulate careva pretenții legate de costurile de asistență juridică. Compania reclamantă a contestat cererea băncii.

8. La 11 august 2005, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea băncii în baza articolului 249 al Codului de procedură civilă și i-a acordat băncii suma de MDL 901, 853.

9. Compania reclamantă a atacat această decizie. Ea a susținut că articolul 249 al Codului de procedură civilă a fost aplicat în mod abuziv de către Curtea Supremă de Justiție și că completul de judecată care a examinat cererea băncii în baza articolului 249 al Codului de procedură civilă nu era un tribunal stabilit prin lege, deoarece nu au fost respectate prevederile privind formarea completelor de judecată pentru examinarea unor astfel de cauze. Totuși, recursul a fost respins la 20 octombrie 2005 de către Curtea Supremă de Justiție. Decizia era irevocabilă.

10. La 9 februarie 2006, banca a depus la Curtea Supremă de Justiție o altă cerere în baza articolului 250 al Codului de procedură civilă, solicitând pronunțarea unei decizii suplimentare prin care să-i fie acordate partea rămasă a costurilor și cheltuielilor angajate. Banca a făcut referire la ordinele de încasare prezentate anterior instanței, ce confirmau plata sumei de MDL 94,605 cu titlu de cheltuieli de judecată. Banca a solicitat Curții Supreme de Justiție să-i acorde suma de MDL 54,021 lei suplimentar la suma de MDL 40,584 acordată prin decizia din 14 iulie 2005. Compania

reclamantă s-a opus acestei acțiuni și a susținut, *inter alia*, că nu exista un temei legal pentru pronunțarea unei decizii suplimentare în baza articolului 250 al Codului de procedură civilă.

11. La 21 martie 2006, compania C., care nu era parte în cadrul procedurilor principale, a depus la Curtea Supremă de Justiție o cerere similară în baza articolului 250 al Codului de procedură civilă, solicitând pronunțarea unei decizii suplimentare de adjudecare a costurilor și cheltuielilor în sumă de MDL 171,853. În calitate de temei legal al cererii, C. a invocat un acord încheiat între ea și banca, semnat la 17 martie 2006, prin care banca a acordat această sumă companiei C. cu titlu de asistență juridică angajată pe parcursul procedurilor. Potrivit documentelor prezentate, banca a plătit unei firme juridice, Z., suma solicitată de către aceasta. Compania reclamantă a obiectat asupra cererii și a notat în declarațiile sale scrise din 23 martie 2006 că nu există un temei legal pentru re-examinarea cauzei.

12. La 30 martie 2006, completul Curții Supreme de Justiție a examinat ambele cereri formulate în baza articolului 250 al Codului de procedură civilă. Instanța a constatat că potrivit câtorva dispoziții de plată prezentate de către banca în cadrul procedurilor principale, banca a cheltuit MDL 94,604 pentru cheltuieli de judecată. În consecință, instanța a admis acțiunea băncii și i-a acordat suplimentar MDL 54,021 (3,246 euro (EUR)). Instanța de asemenea a constatat că la 3 martie 2006, banca a plătit unei firme juridice Z. suma de MDL 171,853 cu titlu de cheltuieli de reprezentare ale băncii în cadrul procedurilor principale. Curtea Supremă de Justiție a admis parțial acțiunea companiei C. și a obligat compania reclamantă să-i plătească MDL 91,000 (EUR 5,886) cu titlu de asistență juridică. Această decizie era irevocabilă și au fost emise titlurile de executare.

13. La 3 și 30 mai 2006, deciziile au fost executate.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

16. Articolul 96 al Codului cu privire la procedura civilă, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

“Instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică...”

Articolele 249 și 250 ale aceluiași Cod, în partea sa relevantă, prevăd următoarele:

Articolul 249. Corectarea greșelilor din hotărâre

”(1) După pronunțarea hotărârii, instanța care a adoptat-o nu este în drept să o anuleze nici să o modifice.

(2) Instanța judecătorească poate, din oficiu sau la cererea participanților la proces, să corecteze greșelile sau omisiunile din hotărâre privitor la [...] orice alte erori materiale sau de calcul evidente.”

Articolul 250. Hotărârea suplimentară

“(1) Instanța care a pronunțat hotărârea poate, din oficiu sau la cererea participanților la proces, să emită o hotărâre suplimentară dacă:

a) nu s-a pronunțat asupra unei pretenții în a cărei privință participanții la proces au prezentat probe și au dat explicații;

b) rezolvând problema dreptului în litigiu, nu a indicat suma adjudecată, bunurile ce urmează a fi remise sau acțiunile pe care pârâtul trebuie să le îndeplinească;

c) nu a rezolvat problema repartizării între părți a cheltuielilor de judecată ori a omis să se pronunțe asupra cererilor martorilor, experților, specialiștilor, interpreților sau reprezentanților cu privire la cheltuielile de judecată a căror compensare li se cuvine.

(2) Problema pronunțării unei hotărâri suplimentare poate fi pusă în termenul executării silite a hotărârii. Instanța emite, după examinare în ședință de judecată, hotărârea suplimentară, care poate fi atacată în ordinea stabilită de prezentul cod. Participanților la proces li se comunică locul, data și ora ședinței. Neprezentarea lor însă nu împiedică examinarea problemei.

...

(4) Încheierea judecătorească de respingere a cererii de emitere a unei hotărâri suplimentare se supune recursului.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLELOR 6 § 1 ȘI 13 ALE CONVENȚIEI

14. Compania reclamantă s-a plâns că decizia din 11 august 2005 nu a fost emisă de un tribunal stabilit prin lege, deoarece nu au fost respectate prevederile privind formarea completelor de judecată. În continuare, aceasta s-a plâns că, atât această decizie, cât și decizia suplimentară a Curții Supreme de Justiție din 30 martie 2006 a încălcat principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, care prevede următoarele:

Articolul 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... de către o instanță, ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”

15. De asemenea, compania reclamantă a pretins că nu a dispus de un remediu eficient pentru contestarea deciziei suplimentare din 30 martie 2006. Aceasta a invocat articolul 13 al Convenției, care prevede următoarele:

Articolul 13

“Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

A. Admisibilitatea

16. Curtea atrage atenția asupra faptului că, chiar dacă presupunem că pretențiile formulate în privința inechității deciziei Curții Supreme de Justiție din 11 august 2005 merită a fi examinate, aceasta nu le poate examina, deoarece compania reclamantă nu a respectat termenul limită de șase luni. Prin urmare, pretențiile care se referă la decizia din 11 august 2005 trebuie respinse ca fiind depuse cu depășirea termenului, prevăzut de articolul 35 §§ 1 și 4 al Convenției. În continuare, Curtea observă că restul pretențiilor, în partea în care acestea se referă la decizia Curții Supreme de Justiție din 30 martie 2006, nu sunt vădit nefondate, în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. Curtea mai notează că acestea nu sunt inadmisibile sub nici un alt temei. Prin urmare, acestea trebuie declarate admisibile.

B. Fondul

1. Declarațiile părților

17. Compania reclamantă a susținut că chiar dacă prin decizia suplimentară nu a fost casată decizia judecătorească din 14 iulie 2005, care era definitivă în conformitate cu articolul 254 al Codului de procedură civilă, decizia respectivă a fost modificată prin faptul că a fost reexaminată suma care urma să fie plătită de către compania reclamantă cu titlu de costuri. Aceasta a subliniat că compania C. nu era parte în procedurile principale nici în fața Curții Economice de Apel și nici în fața Curții Supreme de Justiție. În final, ea susține că atât banca, cât și compania C. puteau în orice moment iniția o acțiune în conformitate cu articolul 250 al

Codului de procedură civilă, și astfel submina principiul securității raporturilor juridice.

18. Guvernul a afirmat că în decizia sa din 14 iulie 2005, Curtea Supremă de Justiție nu a examinat toate pretențiile referitoare la costuri. În opinia Guvernului, acesta era un temei legal pentru admiterea cererii depuse de către bancă în baza articolului 250 al Codului de procedură civilă. Guvernul a declarat că prin modificarea deciziei irevocabile din 14 iulie 2005 prin decizia suplimentară din 30 martie 2006 nu au fost modificate constatările anterioare ale Curții Supreme cu privire la fondul cererii. Guvernul a observat că acțiunea inițiată în baza articolului 250 al Codului de procedură civilă putea fi depusă doar în perioada executării deciziei care era modificată. Prin urmare, Guvernul a declarat că a avut loc o încălcare a dreptului companiei reclamante la un proces echitabil.

2. *Aprecierea Curții*

(a) *Principii generale*

19. Dreptul la judecarea într-un mod echitabil de către o instanță, așa cum este garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, care, în partea sa relevantă, declară preeminența dreptului o parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea *Brumărescu v. Romania*, [GC], nr. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII, și *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

20. Securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului *res judicata*, adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Acest principiu cere ca nici o parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri irevocabile și obligatorii doar cu scopul de a obține o reexaminare și o nouă determinare a cauzei (a se vedea *Macovei and Others v. Moldova*, nr. 19253/03, 17667/03, 31960/03, 19263/03, 17695/03 și 31761/03, § 42, 25 aprilie 2006).

21. Competența instanțelor ierarhic superioare de revizuire trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. Revizuirea nu trebuie considerată un apel camuflat, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu este justificată doar atunci când este necesară, datorită unor circumstanțe esențiale și convingătoare (a se vedea *Roșca*, citată mai sus, § 25).

22. În *Roșca v. Moldova* (citată mai sus), Curtea a constatat că procedura în recurs în anulare, în conformitate cu care Procuratura Generală putea cere

revizuirea hotărârilor judecătorești irevocabile, venea în contradicție cu principiul securității raporturilor juridice. O încălcare în baza acelorași temeiuri a fost constatată în cauza *Popov v. Moldova* (nr. 2) (nr. 19960/04, 6 decembrie 2005), în care o hotărâre judecătorească irevocabilă a fost casată ca urmare a unei proceduri de revizuire abuzive. În ambele cazuri, Curtea a constatat că „pierderea” unei hotărâri judecătorești irevocabile pronunțate în favoarea justițiabilului era incompatibilă cu Convenția. Aceleași principii generale au fost aplicate de către Curte în cauza *Istrate v. Moldova* (nr. 53773/00, 13 iunie 2006), în care ea a constatat încălcarea principiului caracterului irevocabil al hotărârilor pe motiv de abuz de dreptul de atac.

(b) Cererea în această cauză

23. Întorcându-ne la circumstanțele acestei cauze, Curtea observă că compania reclamantă a pierdut în procedurile naționale principale și a fost obligată să plătească lui M. suma de MDL 882,588 cu titlu de prejudiciu material și MDL 40,584 cu titlu de costuri și cheltuieli. Această decizie era irevocabilă și executorie. Cu toate acestea, printr-o decizie suplimentară privind costurile și cheltuielile, la 30 martie 2006 compania reclamantă a fost obligată, în temeiul articolului 250 al Codului de procedură civilă, să plătească băncii suma de MDL 54,021, suplimentar la suma de MDL 40,584 dispusă prin prima decizie și companiei C. suma de MDL 91,000, care nu era parte în cadrul procedurilor principale.

24. În continuare Curtea notează, că potrivit articolului 250 al Codului de procedură civilă, o instanță națională poate emite o decizie suplimentară dacă sunt întrunite următoarele condiții: ea nu s-a pronunțat asupra unei pretenții în a cărei privință participanții la proces au prezentat probe și au dat explicații sau ea nu a rezolvat problema repartizării între părți a cheltuielilor de judecată. Curtea este gata să accepte că o asemenea procedură nu contravine, în sine, principiului securității raporturilor juridice, dacă este utilizată pentru corectarea erorilor justiției (a se vedea *Pravednaya v. Russia*, nr. 69529/01, §§ 27-28, 18 noiembrie 2004, și *Popov v. Moldova* (nr. 2), nr. 19960/04, § 46, 6 decembrie 2005). Cu toate acestea, Curtea trebuie să determine dacă aceasta a fost aplicată într-un mod compatibil cu articolul 6 al Convenției.

25. În această privință, Curtea observă că la înaintarea cererii în temeiul articolului 250 al Codului de procedură civilă, banca a făcut referire la probele care deja se conțineau în dosarul național, indicând filele din dosar unde se aflau probele respective. Astfel, se pare că, în ceea ce privește cererea băncii, prin emiterea unei decizii suplimentare nu a avut o reexaminare a dosarului, într-o manieră incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice garantat de articolul 6 al Convenției. Prin urmare, Curtea constată că nu a avut loc o violare a articolului 6 al Convenției în această privință.

26. În privința cererii companiei C., Curtea Supremă de Justiție i-a acordat MDL 91,000, în pofida faptului că această companie nu a fost parte a procedurilor judiciare respective și astfel nu putea să suporte careva cheltuieli de asistență juridică în procedurile respective. Curtea nu este convinsă că încasarea acestei sume ar putea fi justificată printr-un contract de reprezentare dintre bancă și o firmă juridică, și contractul dintre bancă și compania C. (a se vedea paragraful 13 de mai sus). Curtea, de asemenea, notează că problema acestor cheltuieli nu a fost niciodată abordată în procedurile principale.

27. În opinia Curții, decizia suplimentară din 30 martie 2006 în privința cererii companiei C., a reprezentat de fapt o examinare a unor cerințe noi, care nu au fost formulate anterior. Astfel, modificarea respectivă a depășit limitele unei corectări ordinare a erorilor judiciare și a avut un efect incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 al Convenției, zădărniciind astfel încrederea companiei reclamante într-o hotărâre judecătorească executorie.

Prin urmare, a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției în această privință.

31. Curtea consideră că nu este necesar de a examina capătul din cerere, în temeiul articolului 13 al Convenției, deoarece articolul 6 § 1 este *lex specialis* în privința pretenției companiei reclamante. Exigențele articolului 13 în această privință sunt absorbite de cele din articolul 6 § 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Popov v. Moldova (nr. 2)*, nr. 19960/04, § 55, 6 decembrie 2005).

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

28. De asemenea, compania reclamantă s-a plâns de încălcarea dreptului său la protecția proprietății, ca urmare a pronunțării deciziei judecătorești din 30 martie 2006. Ea s-a bazat pe articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

Articolul 1 al Protocolului nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”.

A. Admisibilitatea

29. Curtea observă că această pretenție nu este vădit nefondată, în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. În continuare, ea observă că aceasta nu este inadmisibilă sub nici un alt temei. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

1. Declarațiile părților

30. Compania reclamantă a pretins, în temeiul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, că situația creată prin decizia suplimentară din 30 martie 2006 a reprezentant o încălcare a dreptului său la protecția proprietății.

31. Guvernul a justificat necesitatea pronunțării unei decizii suplimentare prin prezentarea dispozițiilor de plată care confirmă faptul că banca a plătit suma întreagă de MDL 94,604. În opinia acestuia, acordând doar suma de MDL 40,584 cu titlu de costuri și cheltuieli, Curtea Supremă de Justiție a comis o greșeală judiciară, care a dus la o reexaminarea a cauzei în temeiul articolului 250 al Codului de procedură civilă. De asemenea, Guvernul s-a bazat pe argumentele care se conțin în observațiile sale cu privire la pretinsa violare a articolului 6 § 1 al Convenției, declarând că, din aceleași motive, nu a avut loc nici o violare a articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție.

2. Aprecierea Curții

32. Curtea observă că în urma pronunțării în această cauză a deciziei suplimentare din 30 martie 2006, compania reclamantă a pierdut o sumă de bani în valoare de MDL 145,021 (EUR 9,268), care consta din MDL 54,021 (EUR 3,246) care urmau a fi plătite băncii în calitate de asistență juridică și MDL 91,000 (EUR 5,886) care urmau a fi plătite companiei C. în calitate de asistență juridică. Prin urmare, ea consideră că compania reclamantă dispunea de “un bun”, în scopurile articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

33. Curtea face referință la constatarea sa din paragraful 28 de mai sus în privința cererii băncii, potrivit căreia Curtea Supremă nu a reexaminat pretenția privind costurile într-o manieră incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice garantat de articolul 6 al Convenției. Prin urmare, Curtea conchide că ingerința în dreptul companiei reclamante la protecția proprietății a fost legală și justificată în ceea ce privește plata sumei de MDL 54,021 (EUR 3,246). Din aceste motive, Curtea constată că

în această privință nu a avut loc nici o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

34. În continuare, Curtea a făcut referință la constatarea sa din paragraful 30 de mai sus, potrivit căreia aplicarea articolului 250 al Codului de procedură civilă în privința cererii companiei C. a constituit un apel camuflat și admiterea pretențiilor companiei C. de către Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Chiar dacă rezultatul procedurilor principale nu a fost favorabil companiei reclamante, decizia suplimentară din 30 martie 2006 a modificat situația juridică care a fost finală și a rezultat în pierderea în continuare a proprietății companiei reclamante. În aceste circumstanțe, Curtea constată că admiterea parțială a cerințelor companiei C. a constituit o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate a companiei reclamante. Compania reclamantă a fost obligată să plătească careva sume de bani pentru asistență juridică suplimentară la cele determinate prin decizia definitivă adoptată în cadrul procedurilor principale. Chiar dacă presupunem că această ingerință ar servi un interes public, Curtea constată că aceasta nu a fost justificată, deoarece nu a fost asigurat un echilibru și reclamantul a suportat o sarcină individuală și excesivă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Brumărescu v. Romania* [GC], nr. 28342/95, §§ 75-80, ECHR 1999-VII; *Roșca*, citată mai sus, § 32; și *Popov (2)*, citată mai sus, § 58).

Din aceste motive, Curtea constată că a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

39. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul

35. Compania reclamantă a pretins MDL 613,777 (EUR 39,145) cu titlu de prejudiciu material, care constă din suma pe care aceasta a plătit-o în mod nejustificat și suma de MDL 468,756 în contul profitului ratat, potrivit calculelor care au luat în considerație returnarea lor în investiție pentru perioada din mai 2006 până în decembrie 2010 plus dobânda compusă. De asemenea, aceasta a pretins MDL 500,000 (EUR 31,888) cu titlu de prejudiciu moral.

36. Guvernul nu a fost de acord cu sumele pretinse de către compania reclamantă. În privința prejudiciului material, acesta a declarat că nu exista

o legătură cauzală dintre violarea și suma pretinsă. De asemenea, compania nu a demonstrat faptul că aceasta ar fi suferit un prejudiciu. Prin urmare, Guvernul consideră că compania reclamantă nu avea dreptul să primească vreo compensație cu titlu de prejudiciu material. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul a susținut că suma pretinsă era excesivă în lumina jurisprudenței Curții.

37. Curtea reiterează că o hotărâre în care ea constată o violare impune asupra statului pârât o obligație legală de a pune capăt violării și a repara consecințele într-un mod în care să asigure repararea pe cât mai mult posibil a situației existente înainte de violare (a se vedea *Former King of Greece and Others v. Greece* [GC] (satisfacția echitabilă), nr. 25701/94, § 72). În această cauză, scopul reparației trebuie să fie de a pune compania reclamantă în poziția în care ea s-ar fi aflat în cazul în care violarea nu ar fi fost comisă.

38. Curtea consideră că compania reclamantă a suferit un prejudiciu material, ca urmare a încălcării drepturilor sale garantate de Convenție. Cu toate acestea, Curtea nu poate să accepte argumentele companiei reclamante privind calcularea pierderii suferite.

În privința prejudiciului moral, Curtea consideră că compania reclamantă a suferit un prejudiciu moral, ca urmare a violărilor constatate care nu pot fi reparate prin simpla constatare a acestora. Suma specifică pretinsă este însă excesivă.

Luând în considerație circumstanțele acestei cauze și făcând evaluarea sa în mod echitabil, cerut de articolul 41 al Convenției, Curtea acordă companiei reclamante o sumă totală de EUR 15,000 cu titlu de prejudiciu material și moral.

B. Costuri și cheltuieli

44. Compania reclamantă a pretins, de asemenea, MDL 5,400 (EUR 345) cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

39. Guvernul nu a fost de acord. El a declarat că această pretenție era nefondată.

40. Curtea observă că compania reclamantă nu prezentat nici un document în sprijinul pretenției sale. Având în vedere jurisprudența sa, potrivit căreia trebuie stabilit faptul dacă costurile au fost realmente angajate și necesare și au fost rezonabile ca mărime (a se vedea, spre exemplu, *Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], nr. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII), Curtea respinge pretenția privind costurile și cheltuielile în procedurile în fața Curții.

C. Dobânda

47. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Decide* că pretențiile privind decizia din 11 august 2005 sunt inadmisibile și restul cererii admisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în partea în care Curtea Supremă de Justiție a pronunțat o decizie suplimentară în privința pretențiilor companiei C.;
3. *Hotărăște* că nu a avut loc nici o violare a articolului 6 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în partea în care Curtea Supremă de Justiție a pronunțat o decizie suplimentară în privința pretențiilor băncii;
4. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina pretenția formulată în temeiul articolului 13 al Convenției;
5. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească companiei reclamante în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 15,000 (cincisprezece mii euro) cu titlu de prejudiciu material și moral, care să fie convertită în lei moldovenești la rata aplicabilă la data executării;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
6. *Respinge* restul pretenției reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 13 martie 2012, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte